

GÜZELİ ÖRNEK ALIP GÜZEL ÖRNEK OLMAK

Hedef Davranışlar

Rabia GÜLCAN KARDAŞ

Güzeli örnek alıp güzel örnek olan bir Müslüman,

Kötüyü örnek almanın kendisini kötülüklere götüreceğini bilir.

İyi bir insan olmak için iyi insanları örnek alır.

İyi örneklerin iyiliğe, kötü örneklerin kötülüğe yönlendireceğini fark eder.

Allah'ın rızasına uygun yaşayarak iyi örnek olmanın Müslüman'ın vazifesi olduğunu bilir.

Her zaman iyi bir örnek olabilmek için güzel ahlaklı olması gerektiğini anlar.

YOLUNU SEÇ!

Doğduğumuz andan itibaren birçok şeye karşı merak duyarız. Hayatın bir parçası olabilmek için etrafımızda olup biten her şeyi incelemeye ve öğrenmeye gayret ederiz. Bu istek içimize Rabbimiz tarafından verilmiştir arkadaşlar. Bize düşense içimizden gelen sesi duyup nasıl davranacağımıza karar vermektir. Nasıl mı? Gelin birlikte düşünelim!

Üç yaşında bir çocuk düşünün! Kardeşiniz varsa, bu kişi kardeşiniz de olabilir. Siz ders çalışırken yanınızda duruyor, okuduğunuzu dinliyor... Yazı yazarken size bakıyorsa bir müddet sonra o da aynıısını yapmak; hatta sizin eşyalarınızı kullanmak isteyecektir. İşte aynı bunun gibi bizler de büyü-yünceye kadar hep çevremizde gördüğümüz ve hoşumuza giden şeyleri yapmak isteriz. Hani bazen öğretmencilik, evcilik oynarız; oyunlarımızda öğretmenimizi, annemizi ve babamızı taklit ederiz. Daha da büyüdüğümüzde çevremizde gördüğümüz iyi ve kötü örnekler de artacaktır. Peki, bu durumda ne yapacağız? Her gördüğümüzü uygulamak doğru olur mu? İşte o zaman seçici davranıp iyi örnekleri tercih etmeliyiz arkadaşlar. Aksi hâlde yanlış yollara sapabiliriz.

Şimdi birkaç örnek verelim. Her biriniz büyüdüğünüzde bir meslek sahibi olmayı ve güzel işler başaran faydalı bir insan olmayı hayâl ediyor olmalısınız. Kiminizin tamir merakı, çizim becerisi; kiminizin anlatma kabiliyeti, hafıza kuvveti, matematik zekâsı; kiminizin de edebiyata, şiir veya yazı yazmaya kabiliyeti olabilir. Büyüdükçe yeteneklerinizi ilerletmek ve o konularda başarılı olmak istersiniz. Çünkü insanlar bir işi başardığında mutlu olurlar ve ancak bu şekilde çevrelerine faydaları dokunur. O hâlde yapmanız gereken, ilgi alanlarınızı keşfetmek. Daha sonra da bu alanlarda başarılı olabilmek için gayret etmektir. Bu

konuda size en güzel yardımcıları, çalıştığınız alanda başarılı olduğuna inandığınız kişilerdir. Biliyor musunuz arkadaşlar, işte bu açıdan çok şanslısınız. Neden mi? Çünkü tarihimize baktığımızda bize birçok konuda örnek olabilecek o kadar üstün şahsiyetler var ki... En başta da Peygamber Efendimiz (s.a.v.) dediğinizi duyar gibiyim. Elbette ki en güzel örneğimiz, önderimiz O'dur. Daha sonra da O'nun yetiştirdiği ashabıdır. O'nun öğütleri hayatımıza yol gösterecek en doğru işaretlerdir.

Şimdi de ecadımızı düşünelim! Bize değerli eserler bırakan, her alanda yol gösteren özel insanları... Doktor olmak mı istiyorsunuz? İbni Sina'nın ve Akşemseddin Hazretleri'nin kendi zamanlarında tıp ilminde bir çığır açtığını hatırlayın. Matematik alanında ilerlemek istiyorsanız Ali Kuşçu'yu, Ebu'l Vefa'yı, Ömer Hayyam'ı düşünün. Günümüz matematik ilminin kurucularından kabul edilen bu insanları kendinize rehber edinebilirsiniz. İyi bir idareci, aynı zamanda iyi bir şâir olmak için Fatih Sultan Mehmet Han'ı, pilot olmak istiyorsanız Hazerfen Ahmet Çelebi'yi tanımalısınız.

Bizim tüm gayretimiz her zaman iyiyi bulup onu örnek almak olmalıdır arkadaşlar. Bu, aynı zamanda bir Müslüman'ın en başlıca vazifesidir. Hayatımızda ihtiyaç duyduğumuz bilgileri, doğruyu yanlıştan ayırt ederek almalı ve hayatımıza katmalıyız. Unutmayın ki, sizin yaptığınız bir yanlış başkası da sizden görüp yapabilir. Böylece siz yanlış yapmakla kalmayıp başkalarını da yanlışla sürüklersiniz.

Güzel yollardan giden güzel insanlar olabilmek, yeni ve güzel yolları keşfedip sizden sonraki arkadaşlarınıza yol göstermek sizin gayretinizdir. O hâlde yolunuzu seçin ve ilerleyin!

BİTİ

BİZANS TEKFURUNU YÜREĞİNDEN AVLAYAN ÇOCUK

Hikâyeden önce

Hikâyemizi öğrencilerinize anlatmadan önce onlara şu soruyu sorabilir ve onlardan cevaplamalarını veya bu konu üzerinde biraz fikir yürütmelerini sağlayabiliriz.

Müslüman olmayan bir insana (Hristiyan veya Yahudi olabilir) İslâm dininin daha güzel bir din olduğunu nasıl gösterirsiniz?

(Cevap: İslâm dininin güzelliklerini kendi hayatımızda yaşayarak ona örnek oluruz. Dürüstlüğümüzü ve fedâkârlığımızı, şefkatimizi ve merhametimizi sergileriz. Yaptığımız işleri en kaliteli şekilde yaparak Müslüman olmanın üstünlüğünü gösteririz. Böylece dinimizin ne kadar güzel bir din olduğunu ona ispat etmiş oluruz.)

Domaniç, karlı geçen sert bir kışı geride bırakmıştı. Şimdi ise Söğüt yaylaları, çiçek çiçek renklenen dallarla yeşilin en tatlı tonuna bürünerek bahara merhaba diyordu.

Takvimlerin 1300'lü yılları gösterdiği bu sene, kader nasıl da Osman Bey'in yüzüne gülmüştü. Bahar yağmurlarıyla canlanan toprağa kök salan genç bir çınar fidanı gibi Osman'ın beyliği, Anadolu topraklarında kök salarak hüküm sürmeye başlamıştı. Aynı kaderin gülen yüzü, Bizans'ın Harmankaya Tekfuru Mihâl Bey için de küçük bir sürpriz hazırlamaktaydı.

Şimdi biz Osman Bey ve kurduğu küçük beyliği bir kenara bırakalım da, bu küçük beyliği kuran dört yüz atlı cengâver yiğitten birinin on, on bir yaşlarındaki küçük oğlunu tanıtalım sizlere. Küçük Türkmen delikanlısının adı Tosun'dur. Adı gibi kendisi de tosun gibidir maşallah. Boyu posu yerinde, akranlarıyla şimdiye kadar tuttuğu güreşlerde sırtını yerine getirebilen olmamıştır. Tek bir hayâli vardır. Biraz daha büyüyünce Osman Bey'in yiğitleri arasına katılıp savaşa çıkmak. Tıpkı kendisine örnek aldığı Osman Bey ve onun en yiğit fedailerinden biri olan babası gibi. Tosun, babasına ne kadar yalvarıp yakardıysa da şimdiye kadar onunla beraber akınlara katılamamıştır. Babası hep, "Yaşın şimdilik küçük! Şöyle biraz daha büyü de bakalım!" demiş; ama oğlunu hiç de boş bırakmamış. Ha bire çalıştırmış; ok atmasını, kılıç kullanmasını, at binmeyi iyice öğrenmesi için çok sıkı idmanlar yaptırmış oğluna. Tosun hep babası ve Osman Bey gibi olmak istemiş. Tosunun yiğitliği en çok da buradan geliyor. Celâl Bey'in oğlu Tosun dedin mi, Türkmen çocukları arasında ikinci gelirmiş. "Neden birinci gelemiyor?" diye hemen burun kıvrımayan öyle canım! Birincisini sizler de tanırırsınız, Osman Bey'in oğlu Orhan.

Tosun; çok değil, hemen birkaç sene sonrasının en gözde yiğitlerinden birisi olacaktır. Burası kesin! Ama ne de olsa şimdilik çocuktur. Oyunlar oynar arkadaşlarıyla. Çocuk dediysek, oyun dediysek, yanlış anlaşılmasın! Akranlarıyla beraber tahtadan kılıçlarını kuşanıp binerler tahtadan atlara ve babaları gibi sefere çıkarlar mahsusuktan.

Bu seferlerden birinden dönerken Tosun'a da bir sürpriz yapar kader. Akşamüzeri obalarının yakınındaki kırdaki başıboş dolaşan küçük bir kuzuyu yakalar. Ganimet buldum diye sevinir. Ama kuzuyu illa ki görmek gerek. Anlatılır şey değildir doğrusu. Sevimli mi sevimli, maskara bir şey! Pamuk yumağı gibi, ak pak! Kara kara gözler, incecik bacaklarıyla gâh ceylan gibi seke seke yürür gâh kurbağa gibi zıplamaya başlar; tam evlere şenlik! Kuzuyla birlikte eve döner dönmesine de kuzu, evde şenlik havaları estirmez maalesef. Tosunun anası Hatice Kadın bir güzel azarlar oğlunu:

— Başkasına ait hayvanı nasıl olur da alır obamıza getirirsin! Sen hırsız mısın, arsız mısın?

— Ama anaa!

— Sus! Bana ana deme!

— Ana, ben bu kuzuyu çalmadım!

— Bak, bir de çalmadım der! Başkasının malını tutup getirmişsin buraya! Sen ailemizde kimden gördün de yaptın bunu!

— Anasını kaybetmiş, kırdaki başına kalmış, meyleyip duruyordu. Bıraksaydım da kurda kuşa yem mi olsaydı?

— Ben o kadarını bilmem! Bu kuzu yarından tezi yok buradan gidecek!

— Ana, buradan gitse ne yapacak? Anasını kaybetmiş bir kuzu!

— İyi ya işte, sen kuzuyu bulduğun gibi anasını da buluverirsin sevabına!

Analı oğullu onlar didişe dursun, zavallı kuzucuk da her "ana" lafını duydukça sanki anlanmış gibi içli içli melemeye başlamaz mı? Ana oğul, akşam aile reisinin dönüşünü beklemekte bulmuşlar çareyi. Hatice kadın,

— "Akşam baban bir gelsin hele, görürsün sen gününü!" der, çekilir bir köşeye.

— "Gelsin bakalım hele bir!" deyip Tosun da küskün küskün kurulur çadırın bir köşesindeki mindere.

Akşam Celâl Bey'in gelmesiyle değişen bir şey olmaz. Karar aynı karar. Kuzu mademki başkasına

aittir! Bir de üstüne üstlük kaybolmuş zavallı! Anasını bulup kuzuyu sahibine teslim etmek Tosun'un vazifesidir.

— “İyi de nasıl?” diye sormuş Tosun, sesinin kırık tonunda bin türlü küskünlük hissettirerek.

Babası ona yarın ne yapacağını anlatır: “Sabahleyin gün ışıırken kuzuyu alır, koyulursun yola. Civar obaları, çiftlikleri dolaşır, kuzusunu kaybetmiş bir anaç koyun ararsın. Çiftliğin çobanlarına, sahiplerine sorarsın. Zaten zavallı koyun da deliler gibi yavrusunu arayıp duruyordur. Yazıktır oğul! Yavruyu anasından, anasını yavrusundan ayırmak olmaz. Başkasının malını çalmak ise hiç olmaz. Millete kötülükte örnek olmak bizim töremizde yoktur.”

Tosun bakar ki başka çare yok, kıvrılır bir köşeye yatıp uyur. Beraber geçirecekleri bu ilk ve son gecede kuzu da onu yalnız bırakmaz. Yüreğinde ana hasretiyle Tosun'un yanında kuzu kuzu yatar zavallı hayvanca.

Güneş'in ilk ışıkları, tepelerin ardından Söğüt yaylasını aydınlatırken Tosun için yorucu bir gün başlamaktadır. Evden annesinin hazırladığı azığı, sırtında taşıdığı küçük torbasına koyup kuzucukla birlikte yola koyulurlar.

Öğlene kadar Tosun, civardaki obaları ve çiftlikleri dolaşır; fakat kuzunun anasını ve sahibini bulamaz. Bir dere kenarındaki söğüt ağacının gölgesinde oturup dinlenmeye karar verir. Torbasındaki azığı çıkarıp karnını bir güzel doyurur. Namaz vakti girdiği için derede aldığı abdestle salkım söğüdün altında namazını kılar. Sonra da, “Allah'ım, şu küçük kuzunun anasını bulmayı nasip ediver hayırlısıyla!” diye dua eder. Babasından öğrenmiştir zor zamanlarda dua etmeyi. O hep öyle yapardı. Dinlenmenin ve güzel bir yemeğin verdiği kuvvetle oturduğu yerden kalkar. Dudasının kabul olduğuna duyduğu inançla tekrar dolaşmaya başlar.

Karşıda duran tepenin yamacında Bizans İmparatorluğu'na bağlı Harmankaya Tekfuru Mihal Bey'e ait bir çiftlik vardır. Bir de oraya varıp sormaya karar verir. Çiftliğe yaklaştıkça insanın içini burkan bir koyun melemesi duymaya başlar Tosun. “Bu sefer oldu herhâlde. Ana koyunun sesi olmalı bu yanık meleyiş.” diye ümitle dolar kalbi. Çiftlikteki çobanlarla görüştüğünde yanılmadığını anlar. Ana koyunu ağılından çıkarıp getirdiklerinde zavallı ana ile kuzusu öylesine sarmaş dolaş olmuşlardır ki... Tosun, annesinin ve babasının neden kendisine bu kadar darıldıklarını şimdi biraz daha iyi anlamıştır. Tosun tam çiftlikten ayrılacağı sırada Harmankaya Tekfuru'nu karşısında buluverir. Bir Türkmen çocuğunun çiftliğinde ne işi olduğunu merak eden Mihal Bey, sert bir ses tonuyla çocuğa sorar:

— Senin burada ne işin var çocuk? Yolunu mu şaşırdın ne?

Tosun, başından geçenleri bir bir anlatır. Kuzuyu nasıl bulduğunu anlatırken sesinde bir canlılık ve gözlerinde insanı büyüleyen bir ışıltı vardır. Sıra anasının ve babasının kendisine nasıl kızdıklarını anlatmaya gelince gözleri ve sesi birden soluverir sanki. Ama bu parlayıp sönen heves, tekfurun dikkatinden kaçmaz. Tosun, “Sabahtan beri kuzunun sahiplerini aradım durdum. Hem de çok yoruldum. Sonunda

çiftliğinizi buldum da dağda kaybolan kuzunuzu size getirdim.” deyince sanki tekfurun yüreğine o an bir ok saplanıverir. Kalbi sıkışır, daralır, inanılmaz bir iç sıkıntısı doldurur yüreğini.

Harmankaya ve civarında tanıdığı bütün Hristiyan Bizanslılar, sanki Mihal Bey'in gözlerinin önünden geçmektedir tek tek. En yakın akrabalarına bile güvenemediğini ilk kez fark eder Mihal Bey. Kızı, oğlu, eşi, malı, mülkü, ırzı, namusu hakkında etrafındaki hiç kimseye güvenememektedir. Akrabalarına güvenememektedir, ahbablarına ve dostlarına güvenememektedir, çalıştırdığı adamlarına güvenememektedir. Fakat karşısına bugün çıkıveren Tosun gibi bir Türkmen çocuğu, kucağında bir kuzuyla neredeyse bütün gün dolaşmış ve sahibini aramıştır. Şu küçük çocuğun Bizans Tekfuru'na dediklerine bir bakar mısınız?

— Anam dedi ki, “Başkasının malını izinsiz almak olmaz! Haram yiyenin soyu harami olur. Kuzusunu anasından ayırmak olmaz.” dedi, bana çok kızdı beyim.

Mihal Bey, önce işin kolayına kaçarak bu sıkıntıdan kurtulmak ister. Çocuğun gösterdiği ahlaki üstünlüğün altında kalmamak için ona der ki:

— Aferin sana çocuk! Bak seni gözüm tuttu! Al bakalım, şimdi bu koyunu ve kuzusunu ben sana hediye ediyorum.

Tosun'un sevinçle hoplaya zıplaya gittiğini görünce yüreği yalanaktan ferahlar biraz. Ama sonraki günlerde yüreğindeki sıkıntı azalacağı yerde gittikçe artar. Sanki bir okla kalbinden vurulmuştur da, okun kırılan ucu yaranın içinde kalmıştır.

Bir sabah Harmankaya Tekfuru Mihal Bey, Osman Gazi'nin huzurundadır. Günlerdir kafasını ve yüreğini bir mengene gibi sıkkan hadiseyi anlatır ona. Müslüman olmaya karar vermiştir. Osman Bey, Tosun'un babasına takılarak der ki:

— Görür müsün Celal Bey? Senin yaşı küçük diye yanımıza almadığın Tosun'un, Harmankaya Tekfuru'nu avlamış, hem de yüreğinden!

Babası da Osman Gazi'ye demiş ki:

— Ne mutlu beyim güzel örnek olabilene!

Yine ne mutlu güzeli örnek alabilene!

Hikâyeden sonra

Hikâye anlatımını bitirdikten sonra öğrencilerinizin hikâye hakkındaki duygularını ve düşüncelerini anlatmalarını sağlayabilir, onlara şu değerlendirmeler sorularını da yöneltebilirsiniz:

1- Delikanlı, bulduğu kuzuyu sahibine geri götürmeseydi olayın akışında ne gibi değişiklikler olurdu?

2- Harmankaya Tekfuru'nun İslâm'ı seçip Müslüman olmasının sebepleri neler olabilir?

3- Sizler bugün arkadaşlarınıza hangi konulara güzel örnek olabilirsiniz?

4- Sizler hayatınızda kimleri örnek alıyorsunuz?

5- Çevrenizde size güzel davranışlarıyla örnek olan bir kişi tanıyor musunuz?

HAYRAN OLUNAN ÖĞRETMEN: MAHİR İZ

Osmanlı'nın yetiştirdiği son ilim adamlarından biri olan Mahir İz Hoca, 1895 yılında İstanbul'da doğmuştur. Çok kültürlü bir ailede ve çevrede yetişmiştir. Çocukluğunda kendi evlerinde yapılan ilim irfan sohbetlerinin hocanın yetişmesinde çok büyük payı vardır.

Mahir Hoca, öğrenimini tamamladıktan sonra en kutsal meslek olan öğretmenliğe başladı. Yurdun çeşitli okullarında çok uzun süre öğretmen ve idareci olarak görev yaptı. Bu süre boyunca Türkçe, Edebiyat, Hitabet ve Tasavvuf Tarihi gibi çeşitli dersleri okutmuştu.

Kendisi Türk Edebiyatı'na hâkim olduğu gibi Arap ve Fars edebiyatlarını da çok iyi bildirdi. Osmanlı Türkçesi'yle yazılmış beyitleri ve şiirleri ustalıkla açıklar, herkesi hayran bırakırdı. Ayrıca kendine has bir şiir okuyuşu vardı. Yakın dostu Mehmet Âkif bile kendisine ait şiirleri ondan dinlerken büyük keyif alır, çok etkilenirdi.

Mahir İz, hayatını topluma adanmış ve örnek bir hizmet hayatı yaşamıştır. Öğretmenlik mesleğini hiçbir zaman kendisine yük olarak görmemiş, bu işi yıllarca zevkle yapmıştır.

Mahir İz Hoca gençlere çok değer verir, onlarla devamlı sohbet ederdi. Her yaştan insanla derin bir tevazu ve samimiyet içinde konuşur, onları iman ve hayat yolunda aydınlatırdı. Beyefendi ve karakter sahibi bir insandı. Onun bu özellikleri, etrafında pek çok gencin toplanmasına vesile olmuş ve 59 yıllık öğretmenlik hayatında talebelerinin gönlünde taht kurmuştur.

Mahir Hoca'nın başka bir özelliği de çok cömert olmasıydı. Maaşından başka bir geliri olmamasına rağmen etrafındaki insanlara ihsanda bulunur, bir yere gidildiği zaman herkesten önce elini cebine uzatırdı. Zekâtını asla ihmal etmezdi. Bu konuda o kadar hassastı ki normalde senede bir kere vermesi gereken

zekâtını, her ay maaşının kırkta birini hesaplayarak verirdi. Bunun kendisine büyük bir bereket getirdiğini söyler, talebelerine de böyle yapmalarını tavsiye ederdi.

Mahir İz Hoca'nın hayatını, şahit olduğu hadiseleri ve tanıdığı şahsiyetleri anlatan hatıraları "Yılların İzi" adı ile kitap olarak yayınlanmıştır. Bunun dışında başka eserleri de vardır. Ama onun en büyük hizmeti, Türkiye'nin eğitim ve ilim hayatına yön verecek

talebeler yetiştirmesi olmuştur. Kendisinden önceki insanları en güzel şekilde örnek almış ve yetiştirdiği talebelere de en güzel şekilde örnek olmuş bir insandır Mahir Hoca. Öğrencileri de onun yolundan giderek Türkiye'nin dört bir yanında hizmetlere devam etmişlerdir.

Öğretmenliğe karşı büyük bir aşkla bağlı olan Mahir Hoca şöyle dermiş:

"Ahirette Cenâb-ı Hak, şehitlere şöyle bir soru soracak:

- Ey kulum, seni yeniden yarattıp yeryüzüne göndersem ne olmak istersin?

Kul da Rabbi'ne şöyle cevap

verir:

— Tekrar tekrar şehit olmak isterim ya Rabbi!

Eğer Rabbim bana böyle bir sual sorsa ben, 'Yine öğretmen olmak isterim!' derim. Bu suali bin kere sorsa, bininde de 'Öğretmen olmak isterim!' diye cevap veririm."

Hayatını ilme, eğitime ve insan yetiştirmeye adanmış hocaefendi 1974 yılında vefat etti. Kabri Erenköy Sahra-yı Cedid Mezarlığı'ndadır. Vasiyetinde kendisine ait bütün mal varlığının dağıtılmasını, hiçbir eşyasının bırakılmamasını istemiştir. Zaten üzerine kayıtlı mülkü hiç olmamıştı. Mahir Hoca'dan geriye talebeleri, eserleri ve hatıraları kaldı. Allah (c.c.) ondan razı olsun. Âmin!

BİTTİ

İYİLİKTEN GERİ DURMA

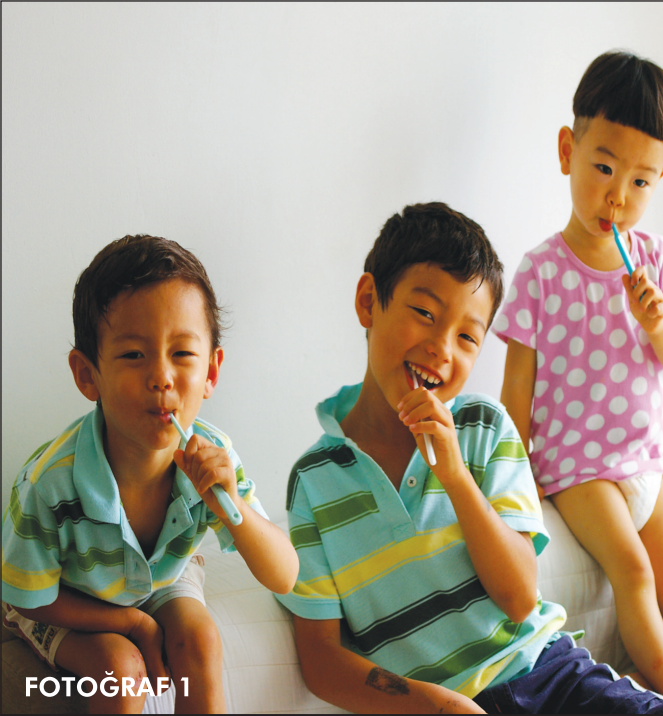
Evine götürecektir bir şey yine alamamıştı. Ne yapacağını bilemiyor, oradan oraya gidip geliyor, yiyecek bir şeyler bulamıyordu. Kaç gündür çocuklarının midesine yiyecek bir şey girmiyordu. Çocuklarının ve hanımının yüzüne nasıl bakacaktı? "Bugün de bir şey alamadım." diyebilir miydi? "Rabbim keşke bir yardım gönderse de çocuklarımdan karnını doyurabilsem!" diye üzülmüyordu.

O sırada çarşının ortasında bir kalabalık gözüne ilişti. Biraz yaklaşıncı Peygamber'i (s.a.v.) kalabalığın ortasında gördü. Yüzü her zamanki gibi parlıyor, huzur veriyordu. İşte o anda tüm sıkıntılarının gittiğini hissetti. Allah Resulü'nü sadece görmek bile ona yetmişti. Zaten Peygamberimiz, tüm sıkıntılara derman olarak gönderilmemiş miydi? "Allah Resulü çok merhametlidir ve kendisinden yardım isteyen kimseyi geri çevirmez." Anı bir cesaretle kalabalığı geçerek Peygamberimiz'in yanına yaklaştı. "Ey Allah'ın Resulü! Ailem günlerdir bir şey yemiyor. Ne olur bize biraz yardımda bulunsanız! Siz ki isteyeniyi geri çevirmezsiniz, zorda olanların yardımına koşarsınız." dedi. Bu sözleri duyan Allah Resulü birden hüzünlendi. Sahabi, birden yaptığı şeyden dolayı büyük bir pişmanlık hissetti. "Keşke hiç söylemeseydim!" diye geçirdi içinden. Utançla başını öne eğdi. Allah Resulü sanki ona yardımcı olabilmek için çırpınıyordu. Nihayet şunu diyebildi merhametliler merhametlisi, "Yanımda sana vereceğim bir şey yok, git Ben'im namıma satın al, imkânım olduğunda satın aldığın şeylerin ücretini Ben öderim." buyurdu. Bu sözlerin yüreğine su gibi serpildiğini hissetti. Sanki dünyaya yeniden gelmişti. İşte Allah'ın Resulü ona da yardım etmiş, elinde verecek bir şeyi olmamasına rağmen iyilikten geri durmamıştı. Bu mutlulukla ayrılacakken orada bulunanlardan Hz. Ömer'in sesini işitti: "Ya Resulallah! Yanında varsa verirsin, yoksa Allah Sen'i gücünün yetmeyeceği şeyle mükellef kılmamış." Ömer, Allah Resulü'nün borca girmesine dayanmamıştı.

Sahabi yine pişmanlığın tüm bedenine yayıldığını hissetti. Öyle ya, haklıydı Ömer. Allah Resulü bu yardıma mecbur değildi. Gözleri ile Resulullah'a bakmaya çalıştı zorla. Ama Allah Resulü sanki Ömer'in bu sözünü duymamıştı, duymak istemiyor gibiydi. Söylenen sözden hoşnut değildi. Allah Resulü, Ömer'den başka türlüünü bekliyordu sanki. Fakir sahabi mahcubiyet içinde kıvrılırken adını bilmediği bir sahabi ileri atıldı. Ensardandı. Acele acele konuşuyordu. "Anam babam Sana feda olsun ya Resulallah! Ver!" diyordu. "Arşın sahibi azaltır diye korkma!" Nihayet Allah Resulü'nün yüzüne baktı. Yüzü aydınlanmıştı yine Nebiler Nebisinin. İçine serin bir su serpildiğini hissetti. Tebessüm ediyordu Allah Resulü. Artık gönül rahatlığı ile Allah Resulü'nün yardımını kabul edebilirdi. Ayrılırken Resulullah'ın şu sözleri kulağına geldi:

— "Evet, ben de bununla emrolundum."

"Ne güzel bir din!" diye düşündü. "Peygamberi böyle olan bu dinin ashabı da birbirine iyiliği tavsiye ediyordu işte." Öyle ya, Ömer bir iyilik tavsiye ederek Resulullah'ı rahatlatmak istiyor, bir başkası aynı şeyi başka bir iyiliği tavsiye ederek yapıyordu. "Şükürler olsun Allah'ım sana!" diye tekrarladı içinden, bir daha ve bir daha.

FOTOĞRAF 1

FOTOĞRAF 2

Fotoğraflarda neler görüyorsunuz?

- 1 Fotoğraflardaki çocukların gayeleri neler olabilir?
.....
- 2 Sizce birinci fotoğraftaki en küçük çocuk, kimden etkilenmiş olabilir?
.....
- 3 Sizce ikinci fotoğraftaki çocuk, kimden etkilenmiş ve kimi örnek alıyor olabilir?
.....
- 4 Birinci fotoğraftaki küçük çocuk ağabeylerini örnek almasıyla ileride kârlı mı, yoksa zararlı mı çıkar? Niçin?
.....
- 5 İkinci fotoğraftaki çocuk, kendine örnek aldığı hayâlî kahramanla ileride zararlı mı, yoksa kârlı mı çıkar? Niçin?
.....
- 6 Birinci fotoğrafta ağabey, dişlerini fırçalamayan biri olsaydı küçük kardeşler bundan nasıl etkilenebilirdi?
.....
- 7 İkinci fotoğraftaki çocuğa büyükleri, bir âlimi veya sanatkârı örnek alma konusunda rehberlik etselerdi bu, onun geleceğini nasıl etkilerdi?
.....
- 8 Siz kendinize kimi örnek alırsınız? Niçin?
.....